

MIERCOLES, 13 de Junio de 1934

GRANETS DE PEDRA FINA

A mesura que avancen els dies, ve dibuixant-se més clara, més ampla i extensa la silueta literària del Beatíssim Escriptor P. Claret. La seva formidable producció escrita, ara de bell nou elogiada pel Papa Pius XI, s'aixeca esperonadora per als devots i admiradors seus, majorment per als atletes de l'Acció Catòlica, que al costat i a les ordres de la Jerarquia dirigent, malden abridament pel triomf del dogma i de la moral de Crist.

La lloaça pontificia, suara esmentada, és certament un motiu més d'honorança pel Benaurat Escriptor, Propulsor alhora de la propaganda escrita amb seny catòlic i pietós a casa nostra; és així mateix un fuet espiritual, elegant, si voleu, i finíssim, que esperona el zel i treba: dels capdavanters de la premsa catòlica a bell escriure i a bell obrar.

I això, posat que comencen d'ésser coneguts els mèrits de Claret en el camp de l'apostolat de la ploma, mercès als afanyos de crítics i biògrafs, és cada jorn més fonda i més arrelada la nostra convicció que no coneixem encara tota — ni de bon troc — la producció literària d'aquell Cercador vaiver d'ànimes amb la paraula i amb el llibre.

Ara mateix, prou n'hi han hagut que uns exèrcits, alumnes de Bibliografia, seminaristes de Tarragona, fessin un lleuger escorcoll als prestatges de la Llibreria d'aquest centre docent, perquè descobrissin nombroses dades — sino totes noves — que han tingut la virtut o la sort de fer somniure de goig als bibliòfils claretians. Oïd fòs imitada i seguida de prop i de molts d'altres la tasca recercadora dels seminaristes tarragonins, car na trigaria pas gaire a cimejar molt més enlaire la punta piramidal del moment literari o bibliogràfic del sant escriptor català!

Les troballes més interessants de Bibliografia Claretiana han estat donades al públic amb dos articles, signats per J. Ciurana, i editats pel diari catòlic de Tarragona LA CRUZ en els dies 4 i 27 de març d'enguany, val a dir que tots dos treballs periodístics s'obren a guisa de dues pedres, de les quals en beneficiarem en obsequi dels lectors afectats d'aquesta llei d'estudis unes petites mostres, veritables granets de pedra fina.

A la Revista mensual de Religió, ciències i lletres, retolada "Razón Católica", que comença a sortir a Madrid a l'any 1857, sota la direcció del conegut publicista Ortí i Lara, dedicada a la Majestat catòlica governant, hi col·laborà l'egregi Confessor de la Reina Elisabet II, algunes — no masses — vegades. Dos dels seus opuscles, és a dir, "El Ferrocarril", del qual en coneixem dues tirades, fetes a Barcelona l'any 1857, la una per la Llibreria Religiosa i l'altra per la Vda. Pla, més una altra estampació de 1858; i "El viajero recién llegado", del qual sabem pel Bisbe Aguilar que fou compost l'any 1856, i del que cap tiratge, a part no coneixem, anterior a l'any 1862; fonen tots dos estampats a tall d'articles al segon any de sortida de l'esmentada Revista catòlica, go és a saber, en el volum corresponent a l'any 1858, segons ho podrà constatar l'encuriosit lector, si donava un cop d'ull damunt la rastellera retallada de la susdita publicació.

A l'any següent, hi trobem publicat un editorial, desconegut nostre, del qual no hem trobat fins ara cap tiratge apart. L'encapçalament fa així: "De los deberes del hombre. — Institución y bienes del Matrimonio".

El tractat, d'estil marcadament claretian, fou repartit en diferents paràgrafs, en els quals estudia i parafraseja l'Autor els deures de l'home envers Déu, envers ell mateix i envers el próisme. Els béns i obligacions matrimonials, que fan el cos principal i més extens de l'article, són estudiats sota el rötol de remembrança escripturística: "No es bueno que el hombre esté solo". L'erudició sagrada i profana hi és abocada abundantment; les similituds, exemples anecdòtics i comparances de claretianisme ben repicat, hi sovintegen semblantment.

Un tiratge apart "De los deberes del hombre" entenen que, àdhuc avui dia, fóra de profit i fins serviria de record a determinada classe de persones després de la missió o d'uns exercicis espirituals.

FREDERIC VILA, C. M. F.
(De "Apostolat Claretian", maig de 1934).

El govern de Madrid, ha ordenat que s'exerceixi la censura a la Premsa

Fóra ofensiu per a la il·lustració de l'autor del cartell d'admetre siquera el dubte de que desconegues Walter Scott. Cal, doncs, suposar que haurà tingut en compte al gitano qui, disfressat d'herald i amb un porc senglar brodat a la dalmàtica, en substitució dels acostumats escuts d'armes, va presentar-se a la cort ducal de Carles el Temerari.

Direu que, per això, no calia arribar a la nuditat absoluta. Direu, també, que un calçat de ferro no sembla necessari per a trepitjar una cosa tan flonja com la catifa de núvols del cartell. Inconvenients de no ésser crítics! La una i l'altra cosa s'expliquen per una mateixa i fortíssima raó. Responen ambdues a la proïta de demostrar que els perquè tómer que se'ls titll de descamisats; ni que insinuï ningú que, amb tot això de la república i de l'estatut, no manca qui s'ha posat les botes; ni, finalment, que puguin fer-se brometes insidioses sobre el fet de portar ferrades les extremitats.

Diu el Corneti que el castell desdiu del bon nom de Tarragona. Bah! aquestes solfes sortiu a hores d'ara? De la mateixa manera que els bolxevics sostenen que la llibertat i la cultura, i el benestar del país són perjudicis, burgesos, cal fer-se a l'idea de que, molt per damunt del ranci nom de la pàtria, cal posar-hi l'august i sacratíssim de la república. Recordeu, sinó, aquella sessió del Parlament espanyol on als crits de visques a Espanya provocativament proferits pels diputats dretans, s'oposà, a tall de contra-verí, un magnè concert de visques a la república, sota la experta batuta del gran mestre masoníc Don Didac Martínez Barrio.

FIDEL

NOTICIARIO BREVE

El jueves o el viernes tendrá lugar en Riccione o en Venecia la entrevista entre Hitler y Mussolini. Se hablará del desarme y de la aproximación franco-rusa.

Se autorizan las Asociaciones de maestros católicos en Alemania. Los jóvenes tendrán el domingo libre.

Más de mil nacional-socialistas detenidos por atentados terroristas en Austria.

Pita Romero ha presentado las credenciales a Su Santidad.

La rosa más bella presentada en París en un concurso internacional ha sido una rosa catalana premiada con medalla de oro.

Polonia, aliada de la Unión Soviética.

La Conferencia de la Pequeña Entente se reunirá en Bucarest.

El ministro de Negocios Extranjeros de Yugoslavia conferencia extensamente en París con su colega francés Barthou.

Un fascista asesinado por los socialistas en el Pardo.

Un tren rápido arroja un autobús de excursionistas cerca de León. Hay dieciseis muertos de los treinta viajeros del autocar.

Se crea el Batallón de tiradores de Ifni.

Según las notas oficiales, la huelga de campesinos sigue con tendencia a mejorar.

Se reiteran las órdenes a la fuerza pública para que impida la organización de grupos uniformados y armados con el pretexto del excursionismo.

Un grupo de comunistas apedrea un campo en donde se celebraba un festival gimnástico alemán, resultando cinco niñas heridas.

Ha constituido un magnífico espectáculo el desfile de las unidades de guerra ante el acorazado "Jaime I", en el que viajaban el Presidente de la República y el ministro de Marina.

Descás, Consejero interino de Gobernación.

¡No desuna el hombre lo que Dios unió!

I

Es verdaderamente triste con que inconsciencia corren muchos seres hacia el divorcio; muchos de ellos mujeres... ¿Y qué es el divorcio para la mujer?, me pregunto.

Quizá existan casos en los que ella no pueda vivir por más tiempo con su marido, pero conrientemente es lo menos frecuente, para esto existe la separación legal. Mas en la mayoría de los casos el divorcio supone para la mujer un evidente retroceso a los tiempos en que no se la consideraba mucho más que cualquier animalito doméstico, y en los que en el transcurso de unos años había pertenecido a varios amos, sin quedarle siquiera el derecho de poseer los hijos que hubiese tenido.

Hoy a esto, dándonoslas de civilizados y progresistas lo llamamos "divorcio".

importantísimo lo ya citado, queda todavía un segundo tema a tratar.

El divorcio no significa nada, siendo los cónyuges católicos. Su religión no se lo permite, ya que solamente puede verificarse un segundo matrimonio civilmente, en cuyo caso pasan a ser perjurios y renegados, viviendo además indebidamente con otro ser que no es su legítimo esposo o esposa.

Tiene además otra fase dolorosa el divorcio. En cuantos casos es uno solo el que lo desea mientras el otro resulta sacrificado? Tiene que haber conformidad por ambas partes! Cierzo; mas la dignidad muchas veces puede obligar a esa conformidad.

Es también un fomento de pasiones malsanas que permite cambiar frecuentemente, todo lo frecuentemente que el capricho lo desea.

Queda, por último, otra fase perniciosa, y es la de aumentar el número de matrimonios desavenidos gracias a esa constante amenaza del divorcio. Y también la de hacer contraer un vínculo, acaso sin la debida reflexión y conocimiento por ambas partes, fundándose en la facilidad con que puede rectificarse el error.

En suma, el divorcio no es más que un sofisma pernicioso que va contra la religión, contra Dios, y que quiere arrogarse el derecho de destruir la obra divina por la que el Señor elevó a la mujer; y es ésta la que debe defenderse a sí misma contra los que quieren ponerla al mismo nivel de donde fué sacada por Jesús nuestro Redentor. ¡No desuna el hombre lo que Dios unió!

Julita López Mitjavila.

Tarragona, 10 junio 1934.

EL CARTELL DE LES FALLES

L'èxit de Gil Robles en assolir que l'incommensurable Prieto reconegues públicament la seva equanimitat, em mou a sortir en defensa del cartell de les falles, injustament bescantat pel Corneti d'ordres. Veiam si així "Diari de Tarragona" — sempre tant amatenat a acaronar el realisme i a seguir les petjades dels seus prohoms — es decideix a dedicar-me alguna floreta.

Es clar que, en esguardar el cartell amb ulls humans; en judicarlo doblegant-se servilment sota les arcaiques lleis de l'estètica i del sentit comú, té raó que li sobra el Corneti. Precísament son erro està en haver triat un punt de vista tan migrat i subjectiu. Perquè per a apreciar la vàlua de les coses que fredament i serena, segons les rigides i pedantesques de la Crítica — naturalment que amb majúscula — Confesso que jo no tinc preparació per a ficar-me a críctic. Si fa o no fa, com la immensa majoria de la gent que s'hi dedica. Per això no puc comprendre la tasca sense prejudicis de cap mena i d'acord amb la tesi Marxista-Liberal-Marxista-democràtica damunt la qual pren suport la trompetejada intusió del Jurat.

Però deixem-nos de prolegs i anem al gra.

El cartell no té res a veure amb el traspass de serveis. — I consti que parlo sense la més lleu reticència macabra —

Aquest número ha passat per la prèvia censura

La nuditat s'imposa, endemés, per altres i poderosos motius. Del ciutadà qui, amb una trompeta, anuncia quelcom, se'n diu nunci en català cofrent i herald en termes més erudits. I tot és mal que mata. Perquè si la primera denominació anou gairebé un atac a la supremacia del poder civil i a la independència respecte Roma, la segona ha put a feudalisme i a aristocràcia d'una hora lluny.

PARTICULES

de Pentecostés

XIII. — "BURLANT-SEN, DEIEN, ESTAN PLENS DE MOST"

¿Per què ho encaniquim tot? Possem les coses amb majúscula! Si sabíem d'acréixer-les, com molt més fàcilment hi trobaríem Déu!

No és en sentit migrat, pejoratiu, l'embriaguesa. No estun plens d'esperit. Estan plens d'Esperit.

MIQUEL MELENDRES, pvre.

El periódico católico es luz y la sociedad moderna ha acumulado tantos obstáculos en el camino, que no hay medio de salvarlos sin ese consejero leal, experimentado, que, día tras días, sin fatigarse jamás, va señalando los peligros y conoce la profundidad del abismo. Qué crimen el de los católicos que abandonan a su periódico.

